

[Steenholdt]

ning først skulle suppleres med politisk studehandel i samme gruppe. I øvrigt er det beskæmmende, at en grønlandsk stemme skulle være afgørende for en for de fleste i det danske samfund uvelkommen skattereform. Men jeg kan dog alligevel godt forstå hr. Rosings tvivl med hensyn til at støtte Socialdemokraterne i Danmark uden at få noget til gengæld. Hans parti, Siumut, er nu så borgerligt, at de efterhånden tager alle de grønlandske borgerlige partiers privatiseringsprogrammer til sig og fjerner sig fra socialisternes ideologier.

Men hvis der skulle være forhandling mellem hr. Rosing og nogle fagministre i næste uge, vil jeg advare hr. Rosing imod at indgå en handel uden om Grønlands Landsting. Grønlands Landsting har i enighed besluttet, at råstofforvaltningens kontor – jeg gentager: kontoret – og ikke råstofforvaltningen som helhed skal flytte til Grønland.

Udvalgsmedlemmerne fra Socialdemokratiet har støttet dette ønske under deres oppositionstid. Nu har jeg den opfattelse, at de ikke mere støtter tanken. Hvad er Socialdemokraternes argumentation for at skifte mening? Hr. Rosing udtalte til Ritzau, at kontoret alene er for lille for hans kostbare stemme. Kan Socialdemokratiet tvinge energiministeren fra Kristeligt Folkeparti til at acceptere Landstingets indstilling til den danske regering?

I dette folketingsår har vi vedtaget 10 love for Grønland, og i den forbindelse vil jeg rette en tak til de partier, som har været med til vedtagelsen af disse love her i Tinget.

Jeg er meget glad for, at også i år er økonomiske tilskud til Grønland blevet vedtaget. I den forbindelse har jeg udtalt mig om Grønlands økonomiske situation i disse år, hvor indtægtsmulighederne er udeblevet. Vi ønsker, at vores økonomiske afhængighed af Danmarks tilskud kan blive mindre i fremtiden, men jeg tror ikke, at det kan ske i den nærmeste fremtid.

Inden jeg rejste hertil, udtalte jeg mig i Grønlands Radio om min største bekymring for de små fiskeres og sildefangeres økonomiske situation. Deres betalingsevne til deres hjemlige forbrug afhænger af, hvor meget de har fanget af havets levende ressourcer. Da de klimatiske forhold er blevet værre i de senere år, er deres fiskeri blevet fuldstændig ødelagt. Der er mange sæler, men sælskindspriserne er

meget langt nede, samtidig med at det er uhyre vanskeligt at eksportere skindene. Indtægtsmulighederne for disse mennesker er lig med nul. Kan danske politikere, herunder hr. Rosing, forstå, hvordan og hvorledes en del af rigsfællesskabets befolkning kan opretholde deres eksistens i verdens barske område uden at have et økonomisk grundlag?

Skønt året er de oprindelige folks år – og grønlænderne er også med i den forbindelse – er deres rensdyrjagt nu på vej til at blive forbudt på grund af dyrestandens drastiske nedgang i de senere år. Oven i det hele bliver dyreværnsforeningerne mere og mere pågængende, hvad en anden af indtægtsmulighederne angår, nemlig hvalfangst. Hvis de klimatiske forhold bliver værre og dyreværnsforeningerne får mere magt, vil det være helt umuligt at opretholde livet i de arktiske områder.

Når der er mangel på mad og det knap er til at opretholde livet i verdens barske områder, kan det, som jeg har sagt det forleden dag, være nødvendigt at se bort fra, hvad kyllingefarmere og griseproducenter mener.

De lande, som påstår, at skællaksene i grønlandske farvande er deres, og at de derfor ikke må fiskes af grønlandske fiskere, må nu forstå, at det ikke er gratis for en landmand at sende sine køer ind på naboens græsmark. Vi kan heller ikke opfede deres fisk gratis længere i vores farvande, de må nu betale den fodermængde, som deres laks fortærer i verdens rene hav. De lande har selv forurenset deres egne farvande så meget, at ikke engang deres egne fisk kan finde føde dér.

Gennem Grønlands Radio har jeg hørt, at justitsministeren mener, at Grønlands hjemmestyre kan overtage det sidste område, nemlig retsvæsenet, og min kollega i Folketinget, hr. Rosing fra Grønland, er helt begejstret for ideen. Det er jeg i hvert fald ikke. Siumuts landsstyre må nu lære, hvor meget fejlslagne overtagelser har kostet det grønlandske samfund som f.eks. overtagelse af sundhedsvæsenet; det blødende sår er ikke lægt endnu.

Jeg mener for alvor, at der må gøres noget ved Grønlands retsvæsen. Dette problem, som de skiftende danske regeringer ikke kan løse, og som efter min mening kan komme til at koste enormt, må ikke bare overdrages til hjemmestyret. Det er Danmarks internationale forpligtelse, at det grønlandske retsvæsen aner-